

PROLOOG

Als een krachtige geweerkogel levend vlees raakt, maakt hij een karakteristiek pauw-wopgeluid, dat zelfs op enorme afstand onmiskenbaar is. Zelden klinkt er een echo, een wegstervende weerkaatsing of het steeds zachtere rommelende gezoem dat bij een misser hoort. Het zware gebrul rolt over het landschap, maar valt dan abrupt stil, alsof het met een ruk wordt teruggetrokken. Een raak schot is vol en compact als een diepe grauw. Wie het geluid hoort en herkent zal het niet gauw vergeten.

Toen Joe Pickett, jachttopziener in Wyoming, het geluid hoorde, was hij bezig een twee meter hoog elandhek rond de hooiberg van een boer te bouwen. Hij stond stil, met zijn tang nog midden in een draaibeweging. Daarop stapte hij achteruit en boog zijn hoofd om te luisteren. Hij liet de tang in de achterzak van zijn spijkerbroek glijden en nam zijn strooien cowboyhoed af om zijn voorhoofd met een zakdoek af te vegen. Zijn rode uniformshirt plakte aan zijn borst en hij voelde een dun, warm zweetstraaltje langs zijn ruggengraat in zijn Wranglers kruipen.

Hij wachtte. Door de jaren heen had hij geleerd dat je buiten, weg uit de stad, gemakkelijk door allerlei soorten geluiden misleid kon worden. Jawel, een enkele, van een afstand hoorbare scherpe knal kon een gewerschot zijn, maar ook een omvallende boom, een knappende tak, een koe die 's winters door het ijs zakte of de terugslag van een motor. 'Je weet pas zeker dat er een schot is gelost als je het tweede hoort,' was een basisregel van het buitenleven. Goede stropers wisten dat ook. Ze gingen er vaak beter van schieten.

Ergens hoopte Joe dat hij geen tweede schot zou horen.

Het hek was nog niet klaar en als er iemand schoot, had hij de plicht om dat te onderzoeken. Joe was nog maar een week geleden met deze baan begonnen en kampte nu al met een hopeloze werkachterstand, door de klussen die zich hadden opgehoopt sinds de legendarische opziener Vern Dunnegan drie maanden daarvoor gestopt was. Het was de verantwoordelijkheid van de staat om elandkuddes weg te houden bij hooi dat privé-eigendom was, en de stapel opdrachten voor elandhekken op zijn bureau was ruim twee centimeter dik. Al zou hij van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat hekken bouwen, dan nog zag hij met geen mogelijkheid hoe hij ze allemaal klaar kon krijgen voor het begin van het jachtseizoen.

Er was niet echt iets ongewoons aan de klank van geweer-schoten op welk tijdstip of in welk jaargetijde dan ook in Twelve Sleep County, Wyoming. Iedereen bezat vuurwapens. Misschien schoot een boer op een coyote, of probeerde een groep jongens uit de stad hun geweren uit op een doelwit.

Pauw-wop.

Joe richtte zijn blik noordwestwaarts in de richting van het tweede schot, naar de heuvels aan de voet van het gebergte, waar de bomen als gestrekte vingers in de hoge salie grepen, die blauw weerspiegelde in de hitte. Het schot was van een grote afstand gekomen, zo'n vijf à acht kilometer.

Maxine, Joe's achtjarige gele labrador, hoorde het ook en schoot tevoorschijn vanaf haar schaduwrijke plek onder Joe's groene Ford pick-up. Ze wist dat er werk aan de winkel was. Joe opende de passagiersdeur met het logo van Wyoming Jacht en Visserij erop en ze sprong naar binnen. Voor hij de deur sloot, haalde hij zijn Winchester .270 met vizier uit de koffer achter zijn stoel en zette het geweer in het wapenrek bij het achterraam. Zijn wapenriem lag in een kronkelig hoopje op de vloer van de truck. Hij raapte hem op en gordde hem om. Hoewel hij volgens de regels altijd zijn wapen moest dragen, had Joe er een hekel aan om met zijn holster om te rijden, omdat het zware pistool in zijn rug prikte.

Toen hij in de pick-up krom weerklonken er nog twee snelle schoten na elkaar. Het eerste schot schalde door het kreupeelhout en het hooi. Het tweede was beslist weer raak. Het leek Joe waarschijnlijk dat er ten minste twee, en mogelijk drie dieren waren omgelegd.

Joe zette de pick-up in zijn vierwielaandrijving en reed, zo snel als hij kon zonder de controle over het stuur te verliezen, westwaarts in de richting van de bergen. Er waren geen officiële wegen en dus bleef hij met de linkerwielen op een koeienpad, terwijl de rechterwielen door kniehoge en vervolgens dijhoge alsem denderden. Maxine leunde vlak tegen de voorruit aan met haar beide grote voorpoten op het dashboard, en bewaarde zo haar evenwicht terwijl ze over het terrein raasden. Haar tong zwaaide heen en weer en bespatte het dashboard met hondenspeeksel.

‘Zet je schrap,’ zei Joe tegen haar – ook al wist hij niet waarvoor.

Ze stortten een droge greppel in en worstelden zich er weer uit, waarbij de banden los van elkaar zand verzamelden en stofpluimen de lucht in joegen. Joe verloor bijna de macht over het stuur terwijl het zwaar naar links en rechts draaide, toen herwon hij de controle en scheurde hij een beboste helling op. Zijn mond was droog en eerlijk gezegd was hij heel bang.

Als een jachttopziener op pad was kwam hij zelden iemand tegen die niet gewapend was. Jagers hadden natuurlijk geweren, karabijnen en revolvers. Trekkers, vissers en kampeerders droegen maar al te vaak een vuurwapen. Zelfs boogschutters hadden bogen die in staat waren een vlijmscherpe, breedgepunte pijl door de deur van zijn pick-up te lanceren. Maar dat was tijdens het jachtseizoen. Nu was het midden in de zomer en was er nog geen enkele jacht geopend. De enige mensen die nu grote dieren neerknalden waren waarschijnlijk stropers of veedieven, en beide groepen konden wanhopig en gevaarlijk zijn als ze op heterdaad betrappt werden.

Joe Pickett bereikte de top van het heuveltje en maakte snel een inschatting van de situatie: drie grote muildeerhertenbokken lagen dood op hun zij aan de voet van de helling. Hun kelen waren doorgesneden om ze te laten leegbloeden, maar ze waren nog niet opengemaakt om hun ingewanden te verwijderen. Een man met een baard in een T-shirt en een spijkerbroek, en met een King Ropes-pet op, spreidde de poten van de grootste hertenbok. Het was een grote man, stevig gebouwd, met dikke armen en een bovenlijf als een kleerkast. Op zijn T-shirt stond: 'Geluk is een warme hoop ingewanden'. Hij was minstens twintig kilo zwaarder dan Joe, maar hij zag er niet dreigend uit, alleen erg ontdaan dat hij gesnapt was. Hij hield een druipend mes in zijn hand. Zijn geweer was zo'n vijftien meter bij hem vandaan in een grote alsemstruik neergezet. Hij leek geen revolver te hebben. Zijn pick-up, een gehavende GMC met driekwart ton laadvermogen, piepte tevoorschijn uit het bos op de tegenoverliggende helling.

Hij keek schuin omhoog naar Joe's pick-up en zijn mond viel open. 'O, klote,' zei de man, zo luid dat Joe het boven het gieren van zijn motor uit kon horen.

Joe reed snel de heuvel af en plaatste zijn Ford tussen de man en het geweer, zodat de stroper er niet naar kon grijpen. Hij stapte uit, zei tegen Maxine dat ze moest blijven en liep naar de man en de gedode herten.

'Laat dat mes alsjeblieft vallen,' zei Joe terwijl hij de herten en de stroper inschatte. De stroper wierp het mes opzij in het gras. Joe zag geen reden om zijn revolver te trekken. Joe vond zelden een reden om zijn wapen te trekken, en als hij die al had betwijfelde hij of hij iets kon raken. Joe was op elke afstand een berucht slechte pistoolschutter, de slechtste in zijn klasse.

'Je bent ongeveer vier maanden te vroeg voor het herten seizoen, weet je,' zei Joe. Nu herkende hij de man: Ote Keeley, een plaatselijke *outfitter*, eigenaar van een winkel voor jachtbenodigdheden. Joe had op de eerste dag van zijn baan zijn

foto en een aanvraag voor een outfittersvergunning op zijn bureau zien liggen.

Ote zuchtte. 'Vlees voor in de pot, opziener. Gewoon vlees voor in de pot. Sommigen van ons moeten een gezin te eten geven.' Ote had een zwaar zuidelijk accent. Joe kon niet zeggen uit welke staat.

Hij hurkte neer boven de dichtstbijzijnde en grootste hertenbok en liet zijn vingers over de fluweelzachte bast glijden die het gewei nog bedekte.

'Volgens mij was het niet nodig de enige trofeeën in de roedel te doden, alleen om je vrieskist te vullen.' Hij keek op naar Ote Keeley, met harde ogen. 'Een vleesjager zou waarschijnlijk tevreden zijn geweest met een of twee grote, niet-zogende hinds.'

Joe wist dat er een zwarte markt was voor geweien met bast en dat exemplaren van dit formaat duizenden dollars zouden opleveren in Azië, waar men dacht dat ze geneeskrachtig waren en bovendien in gemalen vorm ingenomen als afrodisiacum konden dienen.

'Ik zal je moeten opschrijven. Ote Keeley, nietwaar?'

Ote was oprecht verbaasd. Een blos schoot naar zijn gezicht.

'Je maakt verdorie een grapje, toch?' vroeg hij, alsof hij een extra boete voor vloeken wilde vermijden.

Joe stond op, trok zijn bonnenboekje uit zijn achterzak en sloeg het open. 'Nee, ik maak geen grapje.'

Ote stapte over het gedode hert waar hij mee bezig was op Joe af. 'Hé, ik ken jou. Jij bent de kersverse jachttopziener, nietwaar?'

Joe knikte en begon de dagvaarding in te vullen.

'Ik heb over je gehoord. Iedereen trouwens. Jij bent die eikel die de gouverneur van Wyoming heeft gearresteerd omdat hij viste zonder vergunning, toch?'

Joe voelde zijn nek warm worden.

'Ik wist niet dat het de gouverneur was,' zei hij en hij wilde dat hij zijn mond had gehouden.

Ote Keeley lachte en sloeg zich op de dijen.

‘Wist niet dat het de gouverneur was,’ herhaalde hij. ‘Ik heb het in de krant gelezen. Net als iedereen. “Beginnende jachtopziener arresteert gouverneur Budd”.’

Hij werd ernstig: ‘Hé, je gaat me toch niet echt een bon geven, hè? Ik heb een jachtwinkel voor mijn brood. Ik kan mijn gezin niet te eten geven als ik mijn outfittersvergunning kwijtraak. Ik maak geen grapjes. We kunnen dit vast wel regelen.’

Joe keek op naar Ote Keeley. ‘Ik maak ook geen grapjes. En geef me nu je rijbewijs.’

Het was alsof Ote Keeley voor het eerst besepte wat er eigenlijk aan de hand was. Joe stond verbaasd over de bijna verbluffende domheid van de man. Hij zag dat Ote een blik wierp naar de plek waar hij zijn geweer had achtergelaten.

‘Er zijn meer dieren dan mensen in Wyoming,’ sputterde Ote. ‘Niemand zal die beesten missen. Dat was een roedel van bijna dertig. Vern Dunnegan zou mij nooit zo’n rotstreek hebben geleverd.’

‘Ik ben Vern Dunnegan niet,’ zei Joe, zijn verbazing verbergend over wat Ote van zijn voorganger en mentor had gezegd.

‘Dat ben je verdomme zeker niet,’ zei Ote bitter terwijl hij zijn portefeuille uit zijn spijkerbroek haalde en hem Joe voorhield. Toen Joe zijn hand ernaar uitstak, pakte Ote zijn arm beet en trok die langs zich, waarmee hij Joe uit zijn evenwicht bracht. Ote had Joe’s revolver uit de holster gehaald voor die zich kon herstellen.

Een fractie van een seconde staarden Joe Pickett en Ote Keeley elkaar oprecht verbaasd aan. Toen hief Ote de revolver op en richtte die pal op Joe’s gezicht.

‘O-o, kijk nou wat er is gebeurd,’ zei Ote een beetje beuteerd.

‘Ik raad je aan die terug te geven,’ antwoordde Joe terwijl hij zijn gezicht in de plooi probeerde te houden. Hij was doodsbang. ‘Geef hem terug en we hebben het nergens meer over.’

Ote spande soepel de haan van de revolver. Joe keek toe hoe de cilinder ronddraaide. Doffe loden neuzen vulden alle kamers en de mond van de loop gaapte hem groot en zwart aan. Ote sloeg zijn andere hand om de kolf en richtte preciezer.

‘Nou zitten we er echt, écht tot onze kloten in,’ zei hij, meer tegen zichzelf dan tegen iemand anders.

Joe dacht aan zijn dochters Sheridan en Lucy, die allebei thuis waren en waarschijnlijk in de achtertuin speelden. Hij dacht aan zijn vrouw Marybeth, die altijd bang was geweest dat er zoiets zou gebeuren.

Toen concentreerde Joe’s hele bewustzijn, zijn hele wezen zich op één simpele vraag: zou hij sterven met zijn ogen open of dicht?